

af sit Foredrag, at der var forskjellige Forhold, som vare mindre heldig ordnede og mindre vel modnede, der gjorde det betænkeligt allerede nu at lade Forslagets Bestemmelser om Sygekasser og Alderdomskasser gjælde, idet det ærede Medlem sagde, at vi først maa have et almindelig Lov, og idet han erkjendte, at det stod meget svagt til med mange af disse Kasser, som forefæst virke ganske heldigt. Det forekommer mig, at denne Erkjendelse maatte føre til, at det dog ikke var saa fuldstændig rigtigt just nu at forlange denne Sag endelig afgjort. — Vi have jo ifjor forhandlet om det samme Lovforslag, og de ærede Herrer kjende jo min Stilling til det fra den Tid og vide, med hvilke Punkter jeg kan sympathisere og med hvilke ikke; jeg skal alligevel, for at der ogsaa fra denne Side kan gives et Bidrag til Belysning af denne Sag, fremsætte nogle Bemærkninger om Lovforslaget. Det ærede Medlem, der talte for Forslagsstillerne, bebrejdede den tidligere Indenrigsminister, at han havde sammenblandet tre Ting i det ifjor forelagte Fattiglovsforslag. Det er ganske rigtigt; men jeg ser ikke rettere, end at Sammenblandingen ogsaa finder Sted her. Det ærede Medlem og hans Medforslagsstillerne have villet gaa ad tre forskjellige Veie i Lovforslaget. Den ene Veie kan jeg være fuldstændig med til at gaa, men det er uregtelig den, som er underordnet for de Herrer, nemlig den, der indholdes i § 5. Jeg har ifjor tilligemed andre Medlemmer stillet Forslag, som viste, at vi vare villige til at gaa denne Veie; men jeg vil dog ikke derved sige, at jeg i alle Henseender vil slutte mig til § 2, som omhandler Enkelthederne; men da vi tidligere have forhandlet om dette, finder jeg ingen Anledning til videre at forbyde mig deri, ligesom det ærede Medlem jo ogsaa lod dette ligge. Den anden Veie fremtræder i § 3, og den kan jeg ogsaa sympathisere med, nemlig den at give Hjælp til Selvhjælp. Det er Noget, som ogsaa nu er kjendt, og det ærede Medlem nævnte selv, at der var noget vist Svagt ved forskellige Alderdoms- og Sygekasser, fordi disse og navnlig Sygekasserne vel meget bestaa ved Bidrag af Medlemmer, jeg kan tilføje ved Bidrag fra Kommuner, hvilket maa falde ind under den samme Kategori, fordi det er frivillige Bidrag, der gives, naar der er Trængsel der, og ved Bevilling for hvert enkelt Tilfælde. Dette er fuldkommen rigtigt. Mange af disse Kasser bestaa paa denne Maade, og det vilde derfor ganske vist være heldigt at komme til en anden Ordning. Nu skal jeg sige, at naar vi Alle ere enige i, at Selvhjælpsforeninger fortjene at fremmes, maa vi selv om vi fastholde, at det egentlig Stringente og Naturlige var, at de bestod selvstændig ved Medlemmernes Bidrag uden iøvrigt at slybe Nogen Noget og uden at kasse Nogen for Noget, vistnok dog gaa med til at støtte dem, og dette sker jo allerede nu i ikke saa ringe

Omfang paa forskjellig Maade. Men jeg vilde finde det heldigt at støtte dem ved at hjælpe Folk til at komme ind i dem og kun gjøre Tilskud, efterhaanden som det var nødvendigt, saa at Interessenterne i disse Kasser kunde staa selvstændig, naar Understøttelserne begyndte at falde. Her er man imidlertid gaaet den modsatte Veie, og det anser jeg ikke for heldigt; men jeg erkjender paa den anden Side, at, skjøndt der er adskillige Indvendinger at gjøre for denne Paragrafs Vedkommende, har man dog foretaget anerkjendelsesværdige Indskrænkninger og Forbedringer ved den i Forhold til det, som forelaa første Gang ifjor. Der findes imidlertid dog Bestemmelser i denne Paragraf, som jeg for min Person ikke kan gaa ind paa, og det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (L. Nielsen) kom lidt i Modstrid med sine egne Udtalelser, naar han har optaget i § 3 en Sætning, hvori der siges: „en af Stat, Amt, Kjøbstad eller Sognekommune garanteret Forsørgelsesanstalt“, altsaa i selve Loven vil give Hjemmel for enhver stor og lille Kommune til at garantere en Forsørgelsesanstalt, medens det ærede Medlem dog selv nævnedes, at man maatte have almindelige Lovregler, der sagdes, hvorledes Forholdet skulde ordnes. Det forekommer mig at være temmelig mislikt saaledes at sige til Kommunerne: I kunne uden videre paatage Eder at garantere en Forsørgelsesanstalt af denne Art. Det er Noget, som en Kommune nu slet ikke kan gjøre uden at Indenrigsministeren i ethvert Fald samtykker deri, men efter Paragrafen skulde der gives den Ret til at garantere og sanktionere en saadan Anstalt. Hovedbestemmelsen i Loven er, det tredje Niemed, som Loven omfatter, som omtales i § 4, hvor det hedder at „Understøttelseskassen er pligtig til at komme Enhver til Hjælp, for saa vidt og saa længe han ikke er istand til at forskaffe sig og sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde“. Det er ligesom det Samme som den almindelige Fattigunderstøttelse. Vel bemærkede det ærede Medlem, at han var villig til helt at gjøre nogle Forandringer; men principielt kan man ganske vist ikke gaa ind paa, at der skulde være Udgang for Enhver, der var Medlem her, til at faa almindelig Fattighjælp. Hvad det ærede Medlem vil opnaa her, er, saaledes som det blev sagt ifjor baade af ham og af flere andre ærede Taler, at de værdige Trængende skulle stille sig selv ud fra de uærdige Trængende. For det Første tror jeg ikke, at man kan forlange, at det skal ske paa denne Maade; det forekommer mig, at man paa ingen Maade kan komme til at stemple dem som uærdige Trængende, der ikke ville opfylde, hvad der forlanges i denne Paragraf, og det vil man komme til at gjøre; men dertil kommer, at, hvad man end vil mene om Alderdoms-